

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 2, 55
2, 169~~

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 2, 54

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΛΑΙΟΤΙΚΟΥ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ	
Γεν. αριθ.	437
Κατηγορία	21
Ειδ. αριθ.	37

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. 3/518

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1911

Τὸ δράμα τοῦτο, τὸ ἔποιον δικαίως ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Βατράχους τοῦ ὀνομάζει «Ἄρεως μεστόν» ἀπετέλει μέρος τριλογίας, τῆς ὁποίας τὰ δύο πρῶτα δράματα, ἀπολεσθέντα, ἦσαν ὁ Λαΐος καὶ ὁ Οἰδίπους. Ὅπως εἰς τὰς Ἰκέτιδας καὶ τοὺς Πέρσας τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ καὶ ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ τὸ λυρικὸν καὶ ἐπικὸν στοιχεῖον μᾶλλον. Μακρὰ εἶναι τὰ λυρικά ἄσματα καὶ οἱ κομποί, μακρόταται δὲ καὶ τελείως ἐπικαί αἱ περιγραφαὶ τῶν Ἀργείων στρατηγῶν τῶν πολιορκούντων τὰς Θήβας. Διὰ τοῦτο κρίνεται ἀπὸ τὰς παλαιότερας τραγηθίας τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ κυρίως τραγικὸν στοιχεῖον εἶναι ἡ ἀλληλοκτονία ἐν μονομαχίᾳ πρὸ τῶν τειχῶν τῆς πολιορκουμένης πόλεως τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος. Τοιοιτοτρόπως ἐκπληροῦται ἡ φοβερὰ κατάρα τοῦ πατρός των, ἡ ὁποία διὰ παντός τοῦ δράματος ἐνσαρκώνει τὴν Μοῖραν τῆς τραγικῆς οἰκογενείας. Μετὰ τὸν διπλοῦν τοῦτον φόνον, ἐπάνω εἰς τὰ νεκρὰ σῶματα τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ χορὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ Θηβαίας παρθένους ψάλλει τὸν λυρικώτατον «Ἕμνον τῶν Ἐρινύων» καθὼς τὸν ὀνομάζουσι αἱ Ἰδαίαι, τοῦτον δὲ ἐπακολουθεῖ ὁ παθητικώτατος θρῆνος τῶν δύο ἀδελφῶν Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης, ὁ ἔποιος καὶ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ δράμα.

Ἄλλὰ ἔπεται καὶ μία τελευταία σκηνὴ ἀκόμη. Ἡ Γερουσία τῆς πόλεως ἀπαγορεύει τὴν ταφὴν τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος Πολυνείκους· κατὰ τῆς ἀποφάσεως ὅμως ταύτης ἐξεγείρεται καὶ διαμαρτύρεται ἡ εὐσεβὴς φιλαδελφεία τῆς Ἀντιγόνης, μὲ τὴν ὁποίαν συντάσσεται καὶ μέρος τοῦ χοροῦ. Ἐνῶ τὸ ἕτερον ἡμιχόριον, συμμεριζόμενον τὴν ἀπόφασιν τῆς πόλεως, συνοδεύει τὸν νεκρὸν τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅστις μεταφέρεται πρὸς μεγαλοπρεπῆ ταφὴν. Αὐτὴ δὲ ἡ σκηνή, περιέχουσα ὡς ἐν σπέρματι τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους, ἔκαμε πολλοὺς τῶν κριτικῶν νὰ ὑποπτεύωσιν ὅτι ὀφείλεται ἴσως εἰς μεταγενεστέραν διασκευὴν.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ἢ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΙΣΜΗΝΗ

ΚΗΡΥΞ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΠΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. αἰθ. 20
Κατ. 13. ο. η. Δ. ζ. η. κ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καδμείοι, ἐκεῖνος πῶχει τὴν ἀρχὴν στὰ χέρια
καὶ στὴν πρύμνα τῆς πολιτείας γυρνάει τὸ δοῖάκι
χωρὶς νὰ κλῆ τὰ βλέφαρά του ὁ ὕπνος—πρέπει
σύμφωνα νὰ μετροῦ μὲ τοὺς καιροὺς τὰ λόγια.
Γιατὶ ἂν μᾶς ἔρθουν βολικά, ὁ θεὸς ἡ αἰτία,
μ' ἂν πάλιν, ὁ μὴ γένοιτο, κακὸ μᾶς λάχη
ἓνας ὁ Ἐτεοκλῆς πολλὰ στὴν πόλιν ἀπ' ὅλους
μυριόστομα θάχη νάκούη μοιρολόγια
καὶ θρήνους, π' ἄμποτε ὁ διαφεντευτῆς ὁ Δίας
τὴν Καδμεία π' αὐτὰ στάλήθεια ἄς διαφεντεύη.
Μὰ τώρα πρέπει ἔσεῖς—κι ὅποιος τοῦ λείπει ἀκόμη
τῆς ὥρας του ἡ ἀκμὴ κι ὁποῦ ἔχει πιά περάση—
μεγάλῃ ἀξαιίνοντας τὴ ζώρη τοῦ κορμιοῦ του,
καθένας μὲ τὰ χρόνια του, καθὼς ταιριάζει,
νὰ βοηθήῃ τὴν πατρίδα του καὶ τῶν θεῶν τῆς
τοὺς βωμούς, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τίς τιμές τους,
τὰ τέκνα του, τὴ μάννα γῆς, γλυκεῖα θροφὸ μᾶς·

γιατὶ μικρούς, ποῦ στὸ καλόγνωμό της χῶμα
σερνόσαστε, ἀναδέχτη τῆς ἀνατροφῆς σας
ὄλο τὸ βᾶρος καὶ σᾶς τράνεψε κατοίκους
ἀσπιδοφόρους, γιὰ νὰ γίνετε μιὰ μέρα
τέτοιοι πιστοὶ σ' αὐτῆ της τὴν ἀνάγκη.
Καὶ τώρα ὡς σήμερα ὁ θεὸς δεξιὰ τὰ φέρνει·
γιατὶ ὄλον τοῦτο τὸν καιρὸ, ποῦ ἔχουν ζωσμένα
τὰ κάστρα μας, ἢ τύχη τοῦ πολέμου κλίνει
τὸ πιότερο σὲ μᾶς μὲ τοῦ θεοῦ τὴ χάρη.
Μὰ τώρα ὁ μάντης καθὼς λέει ὁ πουλολόγος,
ποῦ κυβερνάει στ' αὐτιά του καὶ σιὰ φρένα, δίχως
θυσίας φωτιά, τὰ μαντικὰ πουλιά, μὲ τέχνη
ποῦ δὲ γελιέται—αὐτὸς τέτοιων χρησμῶν δεσπότης
μᾶς λέει πῶς ἀποφάσισαν οἱ ἐχθροὶ τὴ νύχτα
ἔφοδο φοβερώτατη γι' ἀφανισμό μας.
Μὰ ὄλοι στὶς πολεμίστρες ἄρματοζωσμένοι
στῶν πύργων τὰ πορτιά ριχτῆτε πεταχτῆτε
γεμίστε τὰ ταμπούρια, στὶς σκεπὲς τῶν πύργων
σταθῆτε καὶ στὰ ἔβγα μένοντας τῶν κάστρων
ἔχετε θάρρος καὶ πολὺ μὴν τὸ φοβᾶσθε
τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν· κι ὁ θεὸς δεξιὰ τὰ φέρνει.
Κ' ἐγὼ σπιούνους τοῦ στρατοῦ καὶ κατασκόπους
ἔστειλα, ποῦ πιστεύω δὲν θ' ἀργοπορήσουν·
κ' ἔτσι μὲ δόλο νὰ πιαστῶ φόβος δὲν εἶναι.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐφθασα, δοξασμένε βασιλιᾷ τῆς Θήβας,
ἔεδιαλυμένα φέρνοντάς σου ἀπὸ τὰ κεῖθε
νέα τοῦ στρατοῦ ποῦ ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια μου εἶδα.

Ἐπὶ καπετανεοί, πολεμόχαροι ἄντρες,
σφάζοντας μὲς σὲ μαυροσίδηρον ἀσπίδα
ταῦρο καὶ στὸ σφαχτάρι γγίζοντας τὰ χέρια,
στὸν Ἄρη, Ἐνυὸ καὶ Φόβο, πάγαπουν τοὺς φόνους,
ὄρκο δώσανε, ἢ, ἀφοῦ τὴν κατασκάψουν
μὲ βία τὴν πόλη τῶν Καδμείων νάφανίσουν,
ἢ σκοτωμένοι μὲ τὸ αἷμά τους τὴ γῆ νὰ βρέξουν.
Καὶ στὸ ἄρμα τοῦ Ἄδραστου κρεμούσανε σημάδια
θυμητικά γιὰ τοὺς γονιούς των στὴν πατρίδα
χύνοντας δάκρυα, μὰ στὸ στόμα τους κανένα
παράπονο δὲν εἶχανε· γιὰτ' ἡ καρδιά τους
καρδιά ἀτσαλένια πῶβραζεν ἀπὸ τὴ λύσσα
σὺν λιονταριῶν μὲ τᾶγριο ἀνάβλεμμα φυσοῦσε.
Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τ' ἀποδείξουν τὰ ὅσα σοῦ εἶπα·
κλήρους τοὺς ἄφησα νὰ βάζουν, γιὰ νὰ φέρη
μὲ τὸ λαχνὸ καθεὶς στὶς πύλες τὸ στρατό του.
Γι' αὐτὸ καὶ σὺ γοργὰ διαλέγοντας τοὺς πρώτους
ἀπ τὸ στρατό, τάξε τους στῶν πυλῶν τοὺς δρόμους.
Γιατὶ ὁ στρατὸς πάνοπλος τῶν Ἀργείων τώρα
κοντοζυγώνει, ἐπλάκωσε, τοὺς κάμπους χραίνει
ὁ ἄσπρος ἀφρὸς σταλάζοντας ἀπ τῶν ἀλόγων
τὸ φυσομάνημα. Μὰ ἐσὺ σὺν τιμονιέρης
ἄξιος τοῦ καρραβιοῦ, τὸ κάστρο νὰ στεριώσης
πρὶ νὰ μανίσῃ ἢ μπόρα τοῦ πολέμου, κι ἄκου!
κῆμα τὸ στεριανὸ βρουχιέται τοῦ στρατοῦ των.
Ἄδραξε τὸν καιρὸ ποῦ πρέπει χέρι χέρι,
κ' ἐγὼ γιὰ τᾶλλα ἡμεροσκόπου πιστὸ μάτι
θὲ νάχω καὶ μαθαίνοντας σωσιὰ ἔπο μένα
τὸ κᾶθε τι ἀπὸ κεῖ ἄβλαβος τέλεια θᾶσαι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

ὦ Δία καὶ Γῆ καὶ θεοὶ μας πολιοῦχοι·
καὶ τοῦ πατέρα Κάταρα τρανή Ἐρινύα,
μή μου τὴν πόλη συγκορμόκλαδ' ἀπ τὴ ρίζα
ξεβγάλετε, ἀπ τοὺς ἐχθροὺς μας κουρσεμένη,
ποῦ μιλεῖ γλῶσσα ἑλληνικὴ—μήτε τὰ σπίτια
ποῦ τίς ἐστίες σας ἔχουνε· μ' αὐτὴ τὴ χώρα
καὶ τοῦ Κάδμου τὴν πόλη ἐλεύτερη ποτέ της
σπλαβιάς ζυγὸς μὴ σφίξῃ. Σεῖς ἢ ἀπαντοχὴ μας!
κ' εἶναι κοινὸ τὸ διάφορο, γιὰτὶ μιὰ πόλη
καὶ τοὺς θεοὺς τιμᾷ σὰν εἶναι εὐτυχημένη.

ΧΟΡΟΣ

ΠΑΡΟΔΟΣ

Α.

Μύρομαι φοβερὰ μεγάλα πάθη.
Μολύθηκε ὁ στρατὸς ἀπ τὸ στρατόπεδό τους,
χυμίζει ἐδῶ πολὺς λαὸς ἐμπρὸς καβαλλαριά,
μερουρανὶς ποῦ φάνηκε μοῦ λέει το ὁ κορνιαχτὸς
χωρὶς μιλιὰ μὰ μηνυτὴς βέβαιος κι ἀληθινός.
Τῆς χώρας μου οἱ κάμποι, ἰδές, βροντοῦν ἀπ' τὶς ὀμπλές
καὶ βουὴ στέλνουνε στ' αὐτιά μου,
ὅπου πετάει μὲ βρουχητὸ
ὡσάν τ' ἀκράτηγο νερὸ ποῦ πέφτει ἀπ τὸ γκρεμό.
Ἄλλοι μου ἄλλοι, θεοί, θεές,
τὸ κακὸ ποῦ μᾶς πλάκωσε μακρύνει' ἀπὸ μέ.
Μὲ βουητὸ ποῦ ξεπερνᾷ τὰ κάστρα μας ὀρμᾷ
καλοέτοιμος μὲ τὰ λευκὰ σκουτάρια του ὁ λαὸς

τραυόντας κατὰ μᾶς.

Ποιὸς θὰ με σῶση ποιὸς θὰ μοῦ εἶναι βοηθὸς
ἀπ τοὺς θεοὺς, ἀπ τὶς θεές;
Τί ἄλλο μοῦ μένει τὸ λοιπὸν ἢ νὰ προσπέσω ἐγὼ
στ' ἀγάλματα τῶν πατρικῶν θεῶν;
Ἄλλοίμον, ὦ ἀθάνατοι μὲ τοὺς λαμπροὺς βωμούς,
καιρὸς τὰγάλματά σας ν' ἀγκαλιάζομε,
τί νὰ στεκόμαστε νὰ πολυαναστενάζομε;
Ἄκουτ' ἢ δὲν ἀκούγετε ἀσπίδων χτύπο;
Πότε θενὰ τὰ ντύσομε λιτανευτὰ
μὲ πέπλους καὶ μὲ στέφανα ἂν ὄχι τώρα;
Εἶδα ἓναν χτύπο, βρόντημα ὄχι ἀπὸ ἴνα δόρυ.
Τί θενὰ κάμης Ἄρη; θὰ προδώσης χώρα
δική σου ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά;
Θεέ, μὲ τὰ χρυσ' ἄρματα, προστάτεψε τὴ χώρα
προστάτεψε, πάγάπαγες πολὺ ἀπὸ μιὰ φορὰ.

Β.

(Ἀπαγγέλλεται ἀπὸ τοὺς τρεῖς στοίχους τοῦ χοροῦ)

Τῆς χώρας πολιοῦχοι θεοί, ἐλᾶτ' ἐλᾶτε ὅλοι
καὶ ἰδῆτ' αὐτὴ τὴ λιτανεία μας—παρθένων
ποῦ ἀπ τὴ σπλαβιά ζητοῦμε γλυτωμό.
Κῦμα γύρ' ἀπ τὴν πόλη
κυματολόφων ἀντροῶν
κοχλάζει μὲ τὸ φύσημα τ' Ἄρεως σηκωμένο
πατέρα Δία παντέλειε, μὰ βόθηθα με
κι ἀπ' τῶν ἐχθρῶν διαγούμισμα διαφέντευέ με.
Τὴν πολιτεία περὶζωσαν τοῦ Κάδμου Ἄργίτες
τ' ἄρματα τὰ πολεμικὰ βροντοῦν βροντοῦνε

κι ἀπ τὰ σαγόνια τῶν ἀτιῶν δετὰ τὰ γκέμια
πῶς φονικά θρηνολογοῦνε !

Κ' ἐφτὰ γενναῖοι ξεχωριστοὶ μὲς στὸ στρατό τους
μὲ ξέλαμπρην ἀρματωσιὰ στέκουν ἐμπρὸς
στὶς ἐφτὰ πύλες κληρωμένοι μὲ λαχνό.

Καὶ σὺ, δύναμη πολεμόχαρη, κόρη τοῦ Δία
τῆς πόλης μας, Παλλάδα, γίνε σωτηρία.

Κι ὁ Ἴππιος, τῆς θάλασσας ὁ βασιλιάς
μὲ τὸ καμάκι τῷ ψαριῷ διώχοντας τὸν ἐχθρὸ
ἀπὸ τὸ φόνο γλύτωσέ με, γλύτωσέ με.

Καὶ σὺ ὦ Ἄρη, ἀλλοί μου ἀλλοί
σῶσε καὶ φρόντισέ την φανερά
πόλη συγγενική.

Καὶ σὺ Ἄφροδίτη, Κύπρη δέσποινα
σὰν ποῦ εἶσαι ἡ πρώτη μάννα τῆς γενιᾶς μου
διαφέντευέ μας ποῦ εἴμαστε ἀπ τὸ αἶμά σου κ' ἐμεῖς
καὶ σὲ σιμώνομε μ' εὐχὲς π' ἀκοῦνε οἱ θεοί.

Καὶ σὺ ὦ Λύκειε ἄναξ, λύκος νὰ γενῆς
γιὰ τοὺς ἐχθρούς, τῶν στεναγμῶν μου ἐκδικητής.
καὶ τὸ δοξάρι ἐτοιμάζε τῆς Λητῶς κόρη καὶ σύ.

Γ.

(Ἀπκγγέλλεται ἀπὸ τὰ δύο ἡμιχόρια).

Ἔ, ἔ, ἔ, ἔ,

ἀρμάτων κύλισμα γύρω στὴν πόλη γρικῶ

Ἦρα μου δέσποινα,

στρίζουν βαρύφορτα τ' ἀξόνια, νά, τῶν τροχῶν.

Ἔ, ἔ, ἔ, Ἄρτεμη ἀγαπημένη

ἀπ' τὸ κονταροχτύπημα ξεφρόνιας' ὁ αἰθέρας
τὶ κακὸ βρῆκε τὴν πόλη μας, τί ναι νὰ γένῃ ;

Τί ναι π' ἀκόμ' ἀπ τὸ θεὸ μᾶς περιμένει ;

Ἔ, ἔ, ἔ, ἔ,

χαλάζι ἀκρόβολες στὶς ἔπαλξες πέτρες πετοῦν
ὦ φίλε Ἀπόλλωνα,

ἀπ τὰ χαλκόδετα σκουτάρια οἱ πύλες βροντοῦν.

Ἔ, ἔ, ἔ, ὦ γυνὴ τοῦ Δία τρανὲ

ποῦ στοὺς πολέμους αἴσιον καὶ καλὸ τέλος δίνεις

καὶ Ὅγκα, δέσποινα θεά, ποῦσαι στὶς πύλες μπροστὰ

ἀπ τὴν ἐφτάπορτη ἔδρα σου μὴ ξεμακρύνῃς.

Δ.

(Τὸ ψάλλει ὅλος ὁ χορὸς μαζί).

ἜΩ παντοδύναμοι θεοὶ

ὦ τέλειοι κι ὦ τέλειες

τῆς χώρας τούτης πυργοφύλακες,

μὴν παραδώσετε τὴ χώρα, δαμασμένη

ἀπὸ κοντάρι, σὲ ξενόφωνο στρατό·

ἀκοῦτε ἀκοῦτε μας, π' ἀπὸ ψυχῆς, παρθένες,

μέ χέρια σῶς δεόμεθα ὑψωμένα.

ἜΩ ἀγαπημένοι μας θεοί,

ἀπλώνοντας τὸ χέρι σας

πάνω στὴν πόλη μου, σωτῆρες της,

δεῖξετε πῶς τὴν ἀγαπᾶτε καὶ γνοιασθῆτε

τὰ κοινὰ ἱερὰ γνοιασθῆτε καὶ βοηθᾶτε

τις πρόθυμες πλουσίων τελετῶν

θυσίες πολλὲς θυμάμενοί μου.

ΠΡΩΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ἐσᾶς ρωτῶ, γέννες ποῦ δὲν τραβιέστε, πῆτε εἶναι πράματ' αὐτὰ ποῦ νὰ ὠφελοῦν τὴν πόλη καὶ στὸν πυργοζωσμένο αὐτὸ στρατό μας θάρρος, πεσμένες μπρὸς σταγάματα τῶν Πολιούχων νὰ ξεφωνίζετε καὶ νὰ χουγιάζετ' ἔτσι, πράματα ποῦ τὰ ἐχθρεύονται ὅσοι ἔχουν γνώση; Οὔτε στίς συμφορὰς οὔτε στὴν εὐτυχία μου θάθελα νᾶχα σύντροφο ποτὲ γυναῖκες· γιατί σὰν εὐτυχῆ ἀνοικονόμητ' εἶναι ἢ ἀποκοτιά της· καὶ σὰν πάρη πάλι φόβο πιότερο νὰι κακὸ στὸ σπίτι καὶ στὴν πόλη. Καὶ τώρα τρέχοντας μ' αὐτοὺς ἀπάνω κάτω τοὺς δρόμους σας σκορπᾶτε στὸ στρατὸ δειλία λιγόψυχη μὲ τίς φωνές σας καὶ προκόβουν ἔτσι· οἱ ἐχθροὶ μας μιὰ χαρὰν ἀπ' ἀφορμῆς σας καὶ μέσα ἐμεῖς χαλιόμαστε συναπατοὶ μας. Ἐχει ἔγνοια ὁ ἄντρας, ἢ γυναῖκ' ἄς μὴ φροντίζη γιὰ τὰ ὄξω· μεσ' ἄς κάθεται, κᾶν δίχως βλάβη. Μὰ ὅποιος τὴν προσταγή μου θέλει παρακούσῃ, ἄντρας γυναῖκα κι ὅ,τι ναι τάνάμεσό τους, ἀπόφαση θανατικὴ γι' αὐτὸν θὲ νᾶβγῃ, τοῦ λαοῦ τὸ πετροβόλισμα δὲ θὰ ξεφύγῃ. Ἦ ἀκοῦς ἢ δὲν τάκοῦς; ἢ σὲ κουφὸ τὰ λέω;

ΧΟΡΟΣ

Ἦ φίλε γυιὲ τοῦ Οἰδίποδα, φοβήθηκα

γρικόντας τῶν ἀρμάτων βροντοχτύπημα σὰν ἔκριξαν τ' ἀξόνια τροχοκίνητα, καὶ τρίξανε στὰ δόντια τῶν ἀλόγων τὰ δουλεμένα στὴ φωτιά τὰ γκέμια τὰ χαλινάρια ποῦ τὰ τιμονεύουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ τί; μὴν τάχα ὁ ναύτης, ἂν ἀπὸ τὴν πρύμνη τρέξῃ στὴν πλώρα, θαῦρη τρόπο νὰ γλυτώσῃ, ὅταν τὰ κύματα δαμάσουν τὸ καράβι;

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἦρθα τρεχόνιας στῶν θεῶν τὰγάματα, τί ἔχω σ' αὐτοὺς ὅλα τὰ θάρρη μου, ὅταν βροντοῦσε ἢ πετροχάλαζα στίς πύλες· τότε δὰ κι ὁ φόβος μ' ἔσυρε νὰ προσπέσω στοὺς θεοὺς τὸ χέρι τους ἐπάνω μας ν' ἀπλώσουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Εὔχεσθε νὰ βαστάξῃ ὁ πύργος τῶν ἐχθρῶν μας τὴ δύναμη· δὲν εἶν' αὐτὸ στῶν θεῶν τὸ χέρι; μὰ λὲν πῶς παρατοῦν οἱ θεοὶ πόλη παρμένη.

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε μὴ μ' ἀπαρτήσῃ ὅσο ζῶ αὐτὴ τῶν θεῶν ἢ σύναξι μὴδὲ νὰ δῶ νὰ διαγουμίζεται τὴν πόλη ἐτούτη καὶ μ' ἐχθρικὴ νὰ καίγονται φωτιά οἱ πύργοι ἐτούτοι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ἐνῶ τοὺς θεοὺς παρακαλεῖς κοίτα μὴν κἀνης
 πρῶματ' ἀνόητα· γιατί ἔναι ἡ πειθαρχία
 μάννα τῆς πετυχιᾶς, γυναῖκα τοῦ σωτῆρος.

ΧΟΡΟΣ

Ναί· μὰ τοῦ θεοῦ ἡ δύναμη ἀκόμη ἔν' ἔπιό τρανὴ
 πολλὰς φορὰς τὸν τέλεια ἀπελπισμένο
 κι ὅταν πᾶν' ἀπ' τὰ μάτια του τὰ σύγνεφα
 κρέμονται μαύρης συμφορᾶς, ἀναστηλώνει.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δουλειά ἔναι τῶν ἀντρῶν αὐτό, γιὰ νὰ προσφέρουν
 σφαγὰ θυσιᾶς εἰς τοὺς θεοὺς, σὰν βράζει ἡ μάχη·
 δική σου, νὰ σωπαίνης καὶ νὰ μένης σπῆτι.

ΧΟΡΟΣ

Στοὺς θεοὺς χρωστοῦμε ποῦ εἶν' ἀπαρτη ἡ πόλη
 καὶ τῶν ἐχθρῶν τὸ πλῆθος ὁ πύργος βαστάει·
 ποιὸς τάχα μπορεῖ νὰ μὴ στρέγει μας τοῦτα;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τῶν θεῶν τὸ γένος νὰ τιμᾶς δὲν σ' ἐμποδίζω·
 μὰ ὅμως, δειλοὺς γιὰ νὰ μὴν κἀνης τοὺς πολῖτες,
 κάθου ἡσυχῇ καὶ μὴν πάρα πολὺ φοβᾶσαι.

ΧΟΡΟΣ

Πρόσφατο σύσμιχτο πάταγο ἀκούγοντας
 μὲ δειλιασμένη τρομάρα σ' αὐτὴ τὴν ἀκρόπολη,
 τίμιαν ἔδρα τῶν θεῶν, ἔτρεξα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Μὴ λοιπὸν τῶρ' ἂν τύχη καὶ ν' ἀκοῦτε φόνους
 καὶ λαβωμούς, νὰ μὴν τὸ δέχεσθε μὲ θρήνους·
 τί ὁ Ἄρης μ' αὐτὸ θρέφεται, μ' ἀνθρώπων αἷμα.

ΧΟΡΟΣ...

Κι ἀλήθεια νά, φρουμανητὰ γρικᾶω ἀλόγων.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Κι ἂν τὰ γρικᾶς κάνε πῶς δὲν τάκους καὶ τόσο.

ΧΟΡΟΣ

Απόγεια σειέται ἡ πόλη σὰν νὰ τὴν πλοκάρουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λοιπὸν δὲ φτάνει ἐγὼ νὰ γνοιᾶζομαι γιὰ τοῦτα;

ΧΟΡΟΣ

Μπιστεύομαι· μ' ἀξιάει ὁ βρουχισμὸς στὶς πύλες.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δὲ θὰ σωπάσης τίποτε μὴν πῆς στὴν πόλη;

ΧΟΡΟΣ

Ἦ ἅγιοι πάντες! μὴν προδώσετε τοὺς πύργους.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ἄει στὴν ὀργή, δὲ θὰ πομονευτῆς νὰ σκάσης;

ΧΟΡΟΣ

Θεοὶ τῆς χώρας μου! σκλαβιά νὰ μὴ μου τύχη.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Σκλαβώνεις μόνη σου καὶ σὲ κι ὅλη τὴν πόλη.

ΧΟΡΟΣ

ᾠ Δία, στρέψε στοὺς ἐχθρούς μας τὴν ὀργή σου.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

ᾠ Δία, τὶ πρᾶμα ποῦ μᾶς ἔδινες-γυναῖκες.

ΧΟΡΟΣ

Τρισάθλιο, σὰν τοὺς ἄντρες ποῦ τοὺς διαγουμίζουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ πάλι κακομελετᾶς μπρὸς στὶς εἰκόνες ;

ΧΟΡΟΣ

Ἄπ τὴ μικροψυχιά τὴ γλῶσσ' ἀρπάζει ὁ φόβος.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ἄν σ' τὸ ζητοῦσα μιὰ ἐλαφρὴ μοῦκανες χάρη ;

ΧΟΡΟΣ

Λέγε τὴν τὸ πιὸ γρήγορο καὶ θὰ δῶ τότε.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καῦμένη σώπασε, τοὺς φίλους μὴν τρομάξεις.

